

[Hans Pinstrup.]

bundet konflikt på virksomheden, og blokade indledes vedrørende såvel anvendelse af produkter fra spinderiet som al transport til og fra virksomheden. Postbåden måtte ikke sejle med større pakker fra spinderiet, de måtte forsendes med private både den lange søvej til fastlandet; derefter søgte spioner at følge varerne, og ethvert firma, der modtog garn, blev inddraget under blokaden. Med alle midler søger man virksomheden ødelagt og ejeren ruineret.

Et betydeligt antal firmaer, der plejede at modtage garn fra Læsø, er ude for arbejdsstandsning; varerne fra Læsø behandlet af medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund betragtes som pestbefængte; produktionsmæssige hensyn lader man hånt om, den enkelte borgers ret til selv at vælge, hvilket forbund eller forening han ønsker at stå i, søges ad disse veje brudt. Et lille mindretal søger i dette spørgsmål at tvinge et stort flertal af arbejdere.

Det drejer sig tilmed om en virksomhed, der fra alle sider anerkendes som en god arbejdsgiver, og som da fortsat ikke har vanskeligheder ved at få den nødvendige arbejdskraft.

Lad mig gengive en af de karakteristiske skrivelser, hvormed virksomhed efter virksomhed lyses i band, fordi de har forhandlet garn fra Læsø Uldspinderi. Den lyder sådan:

„Fa. Frans Clausens Væveri, Holstebro.

Da vi har konstateret, at Deres ærede firma stadig modtager forsendelser af garn fra den af vort forbund blokerede virksomhed, A/S Læsø Uldspinderi, meddeler vi Dem herved, at vi d. d. har givet vor afdeling i Holstebro besked om at standse arbejdet på Deres virksomhed for de arbejderes vedkommende, som er medlemmer af vort forbund, idet det er forbudt disse i henhold til de derom udsendte meddelelser at beskæftige sig med garn fra den blokerede virksomhed.“

— Underskrevet på forbundets vegne af Axel Jensen og H. Werner Madsen.

Det, der her foregår, er efter min mening i afgjort modstrid med den afgørelse, der blev truffet i rigsdagen om anerkendelse af Kristeligt dansk Fællesforbund. Rigsdagens flertal afgjorde, at forfølgelser, som var indledt mod klitarbejderne, skulle være ulovlige. Vi er i denne sag ude for, at en virksomhed på fredelig måde har truffet overenskomst med sine arbejdere — hvorefter et andet forbund vælter sig ind og ødelægger forholdet.

Lad mig yderligere oplyse, at timelønnen

ifølge overenskomsten med kristelig fagforening androg 2 kr. 76 øre pr. time — nu forhøjet i henhold til pristalsstigningen —, hvilket arbejderne på Læsø var særdeles tilfredse med. Tilbud fra virksomheden om, at man midlertidig ville rette sig efter tekstilarbejderforbundets bestemmelser, mod at blokade og strejke ophævedes og spørgsmålet om lovligheden blev afgjort ved en retssag, blev pure afvist. Man meddelte, at strejke og blokade ville blive opretholdt, indtil samtlige arbejdere havde indmeldt sig i tekstilarbejderforbundet og følgelig udmeldt sig af Kristeligt dansk Fællesforbund.

Så længe sådanne tilstande er rådende, så længe sådanne brutale overfald finder sted, skal vi tale sagte om personlig frihed, og eksemplet kan nok give anledning til alvorlig overvejelse og eftertanke hos alle, for hvem personlig frihed er forbundet med almene menneskerettigheder.

Gennem en retssag bliver det nu afgjort, om et stort flertal af arbejderne ved Læsø Uldspinderi ikke har haft lov at indmelde sig i Kristeligt dansk Fællesforbund, men kan tvinges ind i en anden fagorganisation eller eventuelt ud i arbejdsløshed gennem virksomhedens ødelæggelse som følge af strejke og blokade.

Store produktionsværdier går daglig tabt. Med de voldsomste midler søger man, at knægte de virksomheder udover landet, der forhandler garn fra Læsø Uldspinderi.

I den store „Social-Demokraten“ for 19. oktober i år skildres, hvordan man forulemper en af de blokerede virksomheder, Brobyværk Tæppefabrik: man kører op foran virksomheden i rutebiler, foranstalter optrin, søger at øve størst muligt tryk på virksomheden og dens ejer med det formål — som man udtrykker sig — at få ham gjort mør. Med dyb beskæmmelse læser man om sådanne metoder, og vi ser dem fremhævet og rost rundt om i landets „Social-Demokrater“. Det er jo det rene diktatur, man her forsøger, bygget på terror og magt.

Sagen giver mig endvidere anledning til at stille ministeren for offentlige arbejder et spørgsmål. Ministeren er sikkert indforstået med, at i en strid som den omtalte må offentlige virksomheder stille sig neutralt. Det vil altså sige, at postforsendelser fra Læsø Uldspinderi naturligt må kunne forsendes gennem postvæsenet, ganske som tilfældet var inden konflikten. Disse postforsendelser bør sikres på normal vis, så at det latterlige og bekostelige undgås, at forsendelserne fra spinderiet afgår i en anden båd, der så følger samme rute som postskibet. Endvidere må det være en selvfølge,